

udtale, ville have bemærket, en temmelig indviklet Materie, som ikke er let at overse, og som det er vanskeligt fuldstændig at gjøre Rede for overfor en stor Forsamling paa en saadan Maade, at hver enkelt fuldkommen er i Stand til at overse Forholdene.

Til § 5 have vi foreslaaet en Forandring, der væsentlig kun gaar ud paa en Tilføining for at tydeliggjøre Noget, som det umulig kan være Lovforslagets Mening at udelukke. I Lovforslaget staar der, at den ved Ægtefæbets stiftede Forpligtelse til at forsørge umyndige Stedbørn ikke ophæver den Forsørgelsespligt, som maatte paa-hvile Børnenes ikke i dette Ægtefæbets indtraadte Fæder eller Moder, men dennes Forpligtelse træder dog kun i Virksomhed, naar hin paa Ægtefæbets grundede Forpligtelse ophører, eller den eller de Naagældende ere ude af Stand til at fyldestgjøre den. Naar man læser disse Ord, saa forekommer det os, at i det Mindste Lægmænd kunde faae den Førestilling, at Forpligtelsen slet ikke kunde gjøres gjældende mod den kjødelige Fæder eller Moder, saa længe Ægtefæbets bestod, men først, naar den paa Ægtefæbets grundede Forpligtelse ophørte; men det kan jo ikke være Meningen, da det vilde være urimeligt og vilde indeholde en ganske umotiveret Forandring i den bestaaende Lovgivning. Det er saa sikkert som Noget, at naar en Mand gifter sig med et Fruentimmer, der har uægte Børn, hvis Fæder er forpligtet til at yde dem Alimentationsbidrag, er det ikke Meningen, at han skulde blive fritaget for disse paa Grund af Ægtefæbets. Meningen er, at uagtet Ægtefæbets indgaas, vedbliver dog Moderen og hendes Mand at være berettigede til at indkræve Alimentationsbidrag; der skal ikke indtræde nogen som helst Hvilen i den virkelige Fæders eller Moders Forpligtelse, fordi Ægtefæbets og den paa Ægtefæbets begyndte Forpligtelse er stiftet. Det er blot dette, vi have ment, at det vilde være hensigtsmæssigt at udtale udtrykkelig, og derfor have vi i vor Redaktion af § 5 tilføjet: „Den Forpligtelse til at udrede Bidrag til Børns Underholdning og Opdragelse, som maatte paa-hvile den ikke i Ægtefæbets indtraadte Fæder eller Moder, vedbliver derimod uagtet Ægtefæbets, og kan gjøres gjældende af den, hvem Børnenes Forsørgelse paa Grund af dette paa-hviler.“ Der kan være Spørgsmaal om, at gjøre Forpligtelsen gjældende i fuldt Omfang, naar Ægtefæbets ophører, men den hviler i alt Fald ikke, medens det bestaar. — § 6 har der ikke været Anledning til at stille Ændringsforslag til. — Med Hensyn til § 7 have vi tilladt os at foreslaa en anden Affattelse, som kun gaar ud paa ogsaa her at gjenneimføre den Grundsetning, at der ikke i dette Lovforslag om Fattigvæsenet bør siges Noget, som ikke behøves, om Forhold, som ere Fattigvæsenet uvedkommende. Naar der derfor er Spørgsmaal om, hvorledes det gaar med Ægtefæbets For-

pligtelse efter et Ægtefæbets Ophævelse ved Døds eller Skilsmisse med Hensyn til at forsørge Børnene af dette Ægtefæbets, kommer det aldeles ikke denne Lov ved, hvorledes dette Forhold skal ordnes mellem Ægtefællerne selv. I Almindelighed er det jo Noget, der er overladt til deres Overenskomst, og det sædvanlige ved saadanne Skilsmisser er jo, at der træffes udtrykkelig Afstale om, hvorledes der i saa Henseende skal forholdes. Hvor ingen Afstale er truffet, maa naturligvis Lovgivningen eller i alt Fald Retsanvendelse ordne Forholdet og bestemme, hvilke Børn den ene skal sørge for og hvilke den anden, og i og for sig kan man vistnok Intet have imod den Regel, som Lovforslaget i saa Fald giver, nemlig at hver af dem skal afholde Halvdelen af Udgifterne; men det er, som bemærket, Noget, der ikke synes at vedkomme denne Lov, der nærmest angaar Fattigvæsenet. For Fattigvæsenets Vedkommende maa formentlig Reglen ganske simpelt blive den, at overfor det ere begge Forældrene solidarisk forpligtede til at underholde og opdrage Børnene. Saalænge nogen af dem kan betale, er Fattigvæsenet ikke forpligtet til at bære Byrden, og Andet end det have vi ikke fundet, at der var Anledning til at udtale i denne Lov. Derfor have vi givet § 7 en Affattelse, hvorefter al Andet, som maatte være indeholdt i den, er faldet bort, og Paragraphen er indskrænket til at udtale den Sætning, som skal gjælde ligeoverfor Fattigvæsenet.

Vort Ændringsforslag til § 8 er, som det vil ses, kun en Redaktionsændring; der ligger aldeles ikke i det nogen egentlig Realitetsforandring. Derimod have vi under Nr. 10 stillet et Forslag til en ny Paragraph, som er bestemt til at træde i Stedet for en Del af det, der er indeholdt i Lovforslagets § 12. Denne Paragraph indeholder nemlig, som de Herrer ville have set, Reglerne om Naaden, hvorpaa Underholdningsbidrag i disse forskellige familieretlige Forhold skulde inddrives, men vi have foreslaaet at dele disse Regler saaledes, at nogle af dem optages i § 10, hvorefter vi foreslaa andre af dem optagne i vor § 12. Grunden til, at vi foreslaa denne Deling af Reglerne, er den, at vi have ment, at det ikke gif an at gjøre de samme Regler gjældende, hvor Talen er om at udrede Underholdsbidrag til Børn og Husfru, og hvor der er Tale om at inddrive den Slags Underholdsbidrag, som efter Lovforslagets § 11 saavel som efter Udvælgelsen § 11 i enkelte Tilfælde kan paalægges Børn til Forældre og Forældre til Børn ud over disses 18de Aar. Vi have ment, at det ikke gif an at skære disse Forhold over een Kam, idet vi have troet, at der maatte være baade en lettere og mere energisk Inddrivelsesmaade, hvor Talen er om at inddrive Bidrag til Børn og Husfru, end hvor Talen er om Bidrag, som paalægges til Forældre eller til Børn over 18 Aar, og navnlig, have vi, som de Herrer ville se, ment, at der ikke var tilstrækkelig